మోచేతుల్లో మొహం దాచుకుని మౌనంగా కూర్చొని వున్నాడు రమణ. అతడెంత తప్పు చేశాడో అర్థమయిన తర్వాత.... అప్పటివరకూ మాట్లాడలేదు అతడు.

ఐదు నిముషాలు తక్కువ పన్నెండు. పది నుంచి ముప్పై లాంగిట్యూడ్ మీద- పన్నెండు గంటలా మూడు నిమిషాలకి- పన్నెండు కావస్తుండగా జనం. ఎక్కడా చూసినా జనమే. తలలు ఆకాశానికెత్తి.... నిశ్శబ్దంగా ఆత్రంగా.... నమ్మకానికీ, ఆపనమ్మకానికీ మధ్య ఘర్షణతో.

పన్నెండు.

రాజయ్య తలెత్తి చూసేడు.

ముసలాయన కిటికీలోంచి చూస్తున్నాడు.

ప్రకాశరావు పాలిపోయిన మొహంతో నిలబడి వున్నాడు.

పన్నెండు గంటలా రెండు నిమిషాలు, నాలుగు నిమిషాలు, ఐదు నిమిషాలు....

రమణ ఆనందంతో అరిచేడు, "చంద్రుడు కదల్లేదు" అని. "ది మూన్ హాజ్ నాట్ మూవ్డ్...." అతడి గొంతు గాలిలో ప్రతిధ్వనించింది.

ప్రొఫెసర్ మాట్లాడలేదు. దూరం నుంచి జనం నవ్వులు! ఆనందం. రిలాక్సేషన్ కలిసిన నవ్వులు. రమణకే అనుమానం వేసింది. మళ్ళీ ఆకాశం కేసి చూశాడు. చంద్రుడు అలాగే వున్నాడు.

కానీ.... కానీ.... పెద్ద ఫుట్‌బాల్ బంతిలా నిండుగా వుండవలసినవాడు చిన్న టెన్నీస్ బంతిలా అయిపోతున్నాడు. ఇంకా ఇంకా కుదించుకుపోయి.... క్షీణమవుతున్నాడు.

రమణకి విషయం అర్థమైంది.

పక్కకి కాకుండా వెనక్కి, వెనక్కి వెళ్ళిపోతున్నాడు.... నక్షత్రం వైపు.... చంద్రుడు వెళ్ళిపోతున్నాడు.

దాదాపు ఇరవై అయిదు మిలియను సంవత్సరాల నుంచీ, భూమిని అంటిపెట్టుకుని తిరిగి చంద్రుడు.... ఎంతోమంది ప్రపంచ కవులకీ, గాయకుల భావాలకి వూపిరిపోసిన చంద్రుడు.... ఎంతోమంది పాపలకి తల్లులు ఆటబొమ్మగా చూపెట్టిన చంద్రుడు.... నెమ్మది నెమ్మదిగా అనంత విశ్వంలోకి అదృశ్యమైపోతున్నాడు.

హాహాకారాలు-

ఎవరో భయంతో అరుస్తున్నారు.

పోలీస్ వ్యాన్ సైరన్ మోగిస్తూ తిరుగుతూంది.

పత్రికా విలేఖరులు విదేశాలకి వార్తల్ని పంపుతున్నారు.

జనం మొహాల్లో భయం, వేదన.

ఒక స్త్రీ మూర్ఛపడిపోయింది. ఒక కుర్రవాడు గుక్కపెట్టి ఏడుస్తున్నాడు. చూసిన

దృశ్యాన్ని నమ్మలేక చాలామంది స్థంభించిపోయేరు.

ఆకాశం చీకటిని పులుముకొంది. బొట్టు లేని స్త్రీ మొహంలో కళావిహీనమైంది. కళ కళలాడే చంద్రుడిక లేడు. పదిరోజుల్లో భూమి కూడా వుండదు. ఎవరో బిగ్గరగా రోదిస్తున్నాడు.

ప్రళయం ప్రారంభమైంది.

ఆగష్టు ఆరు

ఆగష్టు ఆరో తారీఖు రాత్రి పన్నెండు గంటలకి చంద్రుడిని ప్రాక్సిమా సెంక్చువరీ ఆకర్షిస్తున్న సమయాన, భూమ్మీద ఒక ప్రదేశంలో బ్రహ్మాండమైన విస్ఫోటం జరిగింది మిండనోవా డీప్‌లో. అయితే అది మరుసటి రోజు కానీ వెలుగులోకి రాలేదు.

ఒక థియరీ ప్రకారం చంద్రుడు ఒకప్పుడు భూమిలో ఒక భాగమే. ప్రస్తుతం పసిఫిక్ మహాసముద్రం వున్న ప్రాంతం నించి విడిపోయాడు. ఆ ప్రదేశాన్నే మిండనోవా డీప్ అంటారు. చంద్రుడిలో వున్న ఆర్మాల్ కొలైట్ అన్న పదార్థం పసిఫిక్ సముద్రాంతర్భాగములో ఇంక కొద్దిగా వుంది కాబోలు అదే సమయానికి చంద్రుడితోపాటు అదీ ఆకర్షితమై పైకి లేచింది. ఫలితంగా ఆ సముద్ర గర్భములో కనీ వినీ ఎరుగనంత పెద్ద ప్రేలుడు సంభవించింది.

'మౌంట్ విసాలిస్' అన్న అగ్నిపర్వతం ప్రేలినప్పటి ప్రమాదం కన్నా ఇది రెండు రెట్లు పెద్దది. ఎర్రమంటలు సముద్రం మధ్య లేచినయ్. ఆ ధ్వని కొన్ని వందల మైళ్ళ దూరం వరకూ వినిపించింది. ఆ రాత్రంతా పొంగే లావాకీ, సముద్ర జలాలకీ మధ్య ఘర్షణ జరుగుతూనే వుంది.

ప్రేలుడు సంభవించగానే నీరు ఆవిరై నీరు మేఘంలా మైళ్ళ దూరం వ్యాపించింది. జలచరాలు చచ్చి తెప్పలా పైకి తేలాయి. ఆవిరై నీరు మేఘంలా మైళ్ళ దూరం వ్యాపించింది. ఆ ఆవిరి వేడి ఆస్ట్రేలియా వరకూ సోకింది. చచ్చిన జలచరాలు న్యూజిలాండ్ తీరం వరకూ కొట్టుకొచ్చేయి.

అన్నిటికంటే హృదయవిదారకమైన దృశ్యం ఏమిటంటే.....ఆ అగ్నిపర్వత విస్ఫోటనానికి టహుటీ, హనలులూ, హవాయి, సాలమాన్ ద్వీపాల్లో వున్న ప్రజలు కనీసం కెవ్వున కేక వేయడానికి కూడా సమయం చిక్కనంతటి వ్యవధిలో శలభాల్లా మాడిపోయారు.

ఈ వార్తా మరుసటి రోజు కార్చిచ్చులా ప్రపంచం అంతా వ్యాపించింది. ప్రజలు నిర్వీర్యులయ్యేరు. ప్రళయం అనివార్యం.

ప్రాక్సిమా సెంక్చువరి భూమివైపు దూసుకొస్తూనే వుంది.

ఇంక పదిరోజుల.....పది రోజులే....!

మరణం తప్పదని తెలిసిన మనిషి ఏం చేస్తాడు......?

ఏడు: ఇల్లు:

రేడియోలో వార్తలు రావటం పూర్తయింది. ముఖ్యంగా చంద్రుడి గురించీ పసిఫిక్‌లో జరిగిన ప్రళయం గురించీ విని....“ఇంతకీ దాన్ని ఆపటానికి మనవాళ్ళేం చేస్తున్నారో చెప్పరేం” అన్నాడు ముసలాయన విసుగూ, ఆత్రం నిండిన కంఠంతో.

“మన వాళ్ళేం చేస్తారు? అదేమన్నా రోగం అయితే మందు కనుక్కుంటారు. యుద్ధం అయితే శాంతి సంప్రదింపులు పెడ్తారు. కానీ వస్తూన్న బ్రహ్మాండమైన నక్ష త్రాన్ని ఎలా ఆపగలరు? అసలా నక్ష త్రం భూమికంటే కొన్ని వందల రెట్లు పెద్దదట....” అన్నాడు ప్రకాశరావు. అతడి మొహంలో భయంతో పాలిపోయింది. నిద్ర లేక కళ్ళు పీక్కుపోయాయి.

ఇంతలో లోపల్నుంచి జానకి వచ్చింది.

కట్టెలు మండక ఆమె కళ్ళు పొగకి ఎర్రగా వున్నాయి. మాసిన చీరె, అలసిన మొహం.

“పని మనిషి రాలేదా?” ముసలాయన అడిగేను. లేదని చెబుతూ బయటికి వెళ్ళింది, “అసలు చస్తుంటే ఇదొకటి” ముసలాయన గొణుగుతున్నాడు. ఏదో ఒకటి మాట్లాడకపోతే నిశ్శబ్దం మరింత భయంకరంగా వుంది.

ఎప్పుడూ సైకిళ్ళతోనూ మోటరు శబ్దాలతోనూ నిండివుండే రోడ్డు నిర్మానుష్యంగా వుంది.

“ఒకసారి అష్టగ్రహ కూటమి అని, నీ చిన్నప్పుడు వచ్చింది” అన్నాడు ముసలాయన. ఇంతలో రమణ వచ్చేడు. చేతిలో సంచినిండా సామానులు-బియ్యం.

“ఎందు కివన్నీ....?”.

“ముందు ముందు దొరుకుతాయేమో లేదో” అన్నాడు రమణ.

ఎవరూ మాట్టాడలేదు.

పక్కిళ్ళు ఖాళీ చేస్తున్నారు పుట్టింటికి వెళ్ళడం కోసం. వీధి చివర ఎవరో వస్తున్నట్టు కనబడి, కళ్ళకి చేతులు అడ్డం పెట్టుకొని చూసింది జానకి, పనిమనిషి మంగి. దాటుకొని వెళుతుంటే ఆపింది.

“ఏమే! పనికి రాలేదు?”.

“ఇంకా పనేటి అమ్మగారూ, పది రోజుల్లో పెళయం వత్తాంటే......” అంది.

“అందుకని రావా?”.

“అప్పుడు చూసుకుందాం లెండి, బతికుంటే.....”.

దాని మాటలకి నవ్వొచ్చింది జానకికి. “ఇదిగో యిది చూసేరా” అంటూ లోపలికి

వెళ్ళింది ఇంట్లో వాళ్ళకి చెప్పటానికి.

అది అంత నవ్వుకోవలసిన విషయం కాదనీ....

పనిచేయడానికి పనిమనిషి తిరస్కరించటం మనిషి తన వ్యవస్థ కట్టుబాట్లని చేదించే మొదటి ప్రయత్నం అని జానకికి ఆ క్షణం తెలీదు.

పల్లె:

స్వామీ బుద్బుధానందబాబా నవ్వేరు.

"ఈ ప్రపంచాన్ని నేను రక్షిస్తాను" అన్నారు.

".....మొన్న భగవాన్ నా కలలో కనబడి, ప్రపంచం అంతం అవటం గురించి చెప్పేరు. 'అప్పుడే యెందుకు స్వామీ' అన్నాను. 'పాపాలు యెక్కు వైపోయాయి. కల్కిపుట్టే సమయం అపన్నమయింది' అన్నారు. ఆ కల్కి ఆకాశంలోంచి దిగుతాడట. నీళ్ళని శంఖంగా-చంద్రుడిని చక్రంగా ధరిస్తాడట. అందుకే ఆ రోజు సముద్రం పేలిపోయింది.స్వామివారి చక్రంగా మారడానికి చంద్రుడు వెళ్ళిపోయేడు. ఇక కల్కి రావడమే ఆలస్యం..."

భక్తులు భయంతో వణికిపోయేరు.

"ఎలా స్వామీ?" అన్నది హైమావతి.

"నాకీ సంగతి అంతా సంవత్సరం క్రితమే తెల్సు. అయినా భయపడ్తారని చెప్పలేదు" స్వామివారు నవ్వేరు "నేను మిమ్మల్ని రక్షిస్తాను".

"శ్రీ బుద్బుదానందస్వామి బాబాకి...." అరచింది హైమవతి భక్తి పారవశ్యంతో.

"జై...." అన్నారు భక్తులు ముక్తకంఠంతో.

పల్లె పల్లె అంతా అక్కడుంది. కరణం, మున్సబు, రాజయ్య, రంగారావు, కరణగారి కోడలు హైమవతి, తల్లి భాగీరథి-అందరూ.

బాబాగారు బూడిదని అందరికి పంచుతూ అన్నారు "నేనే భగవంతుడ్ని, భగవత్ స్వరూపాన్ని. నేను మిమ్మల్ని రక్షించటానికే పుట్టేను. నిజంగా నన్ను నమ్మిన వాళ్ళని నేను రక్షిస్తాను. మీ చేతులకి తాయెత్తు కడ్తాను. ఇంకో నాలుగు రోజుల్లో నా నిజమైన భక్తుల చేతులకి తాయెత్తు కట్టబడుతుంది".

"ఇదంతా మోసం" అని బిగ్గరగా అరవాలన్న కోర్కెని బలవంతం మీద ఆపుకున్నాడు డాక్టర్, ఆ వూరికి కొత్తగా వచ్చినవాడు.

అరిస్తే పల్లె మొత్తం ఏకమై తనని హాస్పిటల్‌కి పంపిస్తుంది. అజ్ఞానం రాజమేలుతున్న దేశంలో జ్ఞానం గురించి మాట్లాడటం కన్నా మౌనంగా వుండటమే మంచిది.

లేచి బయటికి వచ్చేడు.

"....స్వామి అయప్ప సన్నిధి.... అదే మాకు పెన్నిధి...." అని సినిమా స్టయిల్లో పాడుతున్నారు భక్తులు.

డాక్టర్ మౌనంగా సాగిపోతున్నాడు.

"ఎల్లిపోతున్నారే స్వామీ?" వెనుకనుంచి రాజయ్య అరిచేడు.

"ఉండి చేసేది యేముంది?" కోనేటి ప్రక్క చీకట్లో కలిసిపోయేడు.

వర్షం పడి పదిరోజులైనట్టుంది.

నాలుగు నీటిచుక్కలు పడగానే లేచిన కుక్కగొడుగులు.

దేశం

ఆగష్టు ఆరవ తారీఖు రాత్రి హాయిగా నిద్రపోయింది అవినాష్ ఒక్కడే. హాయిగా నిశ్చింతగా నిద్రపోయేడు.

చాలు.....

ఈ చంద్రుడి గొడవతో ప్రజలదృష్టి అటు మళ్ళుతుంది. ప్రళయం పేరిట భయంతో..... రాజకీయాలపట్ల ఆసక్తి తగ్గుతుంది. ప్రళయం వస్తుందా రాదా అన్నది వేరే సంగతి. వచ్చినా రాకపోయినా అంత పెద్ద ప్రమాదమేమీ లేదు. రాజకీయాల్లో ప్రతిక్షణమూ ప్రళయమే. ఎవడు యే క్షణం పార్టీ మార్చేస్తాడో తెలియదు. దక్షిణాదివాడు ప్రధాని కావాలని ఒకవైపు గొడవ. పార్టీ రెండుగా చీలిపోయే ప్రమాదం ఒకవైపు అన్నిటి కన్నా పెద్ద ప్రమాదం...

తమ పార్టీ పదవిలోకి వచ్చేక దేశపు కరెన్సీ విలువ ఇంటర్నేషనల్, మార్కెట్‌లో రోజురోజుకి పడిపోతూంది. ఏదో అద్భుతం జరిగి తేనే తప్ప దేశాన్ని యెవరూ రక్షించలేరు. ఇప్పటి వరకూ దేశం నాశనమైపోతుందని బాధ- ఇప్పుడు మనతోపాటూ అందరూ పోతున్నారన్న తృప్తి.

ఇంతలో ఫోను.

సెక్రటరీ, ప్రధాని వస్తున్నారని వార్త.

మరుసటి నిముషంలో జగదీష్ హడావుడిగా ప్రవేశించాడు. "రండి! మనం అర్జంటుగా ప్రెసిడెంటు దగ్గరకి వెళ్ళాలి".

"ఎందుకు?".

"దారిలో మాట్లాడుకుందాం".

అతడి మొహం చూసి ఏదో ఉపద్రవం జరిగి వుంటుందనుకున్నాడు అవినాష్.

ఇద్దరూ కారులో కూర్చున్నాక కారు కదిలింది. లోపల ట్రాన్సిష్టర్ వినిపిస్తూంది.

-ఒక ముఖ్య ప్రకటన. ఆగష్టు పదిహేడున జరగబోయే ప్రమాదాన్ని ఊహించుకొని ఇప్పటినుంచి భీతి చెందవద్దని ప్రజల్ని ప్రధానమంత్రి కోరేరు. తమ తమ పనుల్ని విడిచి పెట్టి. ఈ ఆలోచనలతో మరింత కల్లోకాన్ని సృష్టించ వద్దని హెచ్చరిస్తున్నారు బి.బి.సి. రేడియో కేంద్రం- ఇప్పట్నుంచీ ప్రతి మూడు గంటల కొకసారి-

టప్‌మన్న చప్పుడుతో ఆగిపోయింది రేడియో.

ఇద్దరూ మొహమొహాలు చూసుకున్నారు.

"ఏమైంది?".

"ఏమవుతుంది?".

చాలా చిన్న విషయం.

రేడియో స్టేషన్‌లో డ్యూటీ ఆఫీసర్‌కి ఆరుగురు పిల్లలు. అతడు గోవాకి చెందినవాడు. రేడియోలో యీ వార్త వస్తుండగా అతడికి అకస్మాత్తుగా తన పిల్లల్ని చూడాలని బుద్ధి పుట్టింది. క్షణాల్లో ఆ కోర్కె బలియమైంది.

దేని కోసం విధి నిర్వహణని నమ్ముకొని వుండాలి? వెళ్ళిపోతే......!

".....ఉద్యోగం పోతుంది, అంతేగా?".

ప్రాణమే పోయేటప్పుడు యీ ఉద్యోగం పోతే మాత్రమేం? అతడి కళ్ళముందు ఆరేళ్ళ చిన్న కూతురు జాలిగా మొహం పెట్టి 'రావా నాన్నా' అంటున్నట్టు అనిపించింది.

వెంటనే అతడో నిర్ణయానికి వొచ్చినట్టు రిసీవర్ మెయిన్ స్విచ్ ఆఫ్ చేసి బయటి కొచ్చేశాడు.

ఆ క్షణం నుంచీ రేడియో ప్రసారాలు ఆగిపోయాయి.

జగదీష్ ఆందోళనగా అవినాష్‌వైపు చూసేడు. అతడు తల పంకించాడు.

ఇద్దరి మధ్యా మౌనం రాజ్యమేలింది.

జరుగుతున్నది చూస్తూ జరగబోయేది ఊహించుకోగలరు వాళ్ళు.

నిజానికి జగదీష్ భార్యకూడా ఈ చివరి రోజుల్లో తమవాళ్ళతో పల్లెల్లో గడపాలని కోరింది. కానీ 'ఏమీ జరక్కపోతే' ఆ తర్వాత ప్రతి పక్షాల హేళనకు గురికావల్సి వస్తుందని భయపడ్డాడు.

"ప్రాణమే పోతున్నప్పుడు ఎందుకీ పదవి?" అని అడిగిందామె.

నిజమే పేరుకి ప్రధానమంత్రి. కానీ బ్యాంకులో ఐదువేలకన్నా యెక్కువలేదు. నెలరోజుల క్రితం తన భార్య దక్షిణ భారత దేశపు కంచి పట్టుచీర అడిగితే, తను పొదుపు గురించి ఉపన్యాసం ఇవ్వడం జ్ఞాపకం వచ్చింది. ప్రధానమంత్రిగా రిటైరయ్యాక వచ్చే నెలసరి ఆదాయం కూడా పెద్ద ఎక్కువేమీ కాదు.

ఏ బ్యాంక్ అయినా ప్రధానమంత్రికి పెర్సనల్ లోన్ యివ్వటానికి వెనుదీయదు. ఉవ్విళ్ళూరుతుంది కూడా. కానీ తీర్చటం? (కావాలనుకుంటే తీర్చనక్కరలేదు కూడా. అది వేరే సంగతి) చచ్చినా తను అలా చేయలేడు.

ఆలోచన మళ్ళీ చావు దగ్గిరకు వచ్చేసరికి అతడు కొద్దిగ కదిలేడు.

చేతికి ప్రక్కనే వున్న పేపర్లు తగిలినయ్.

కారు వెళ్తూనే వుంది.

అతను చదవసాగేడు.

పేపర్లు రకరకాలుగా వార్తల్ని ప్రచురించినయ్. రేపట్నుంచి ఆ పేపర్లు కూడా రావేమో. ప్రపంచం స్తంభించిపోవటం అంటే అదే.